

[Tove Jørgensen]

var stærkere og havde den varme, det over-skud og de kræfter, som skulle til for at gøre Christiania til en alternativ leveform inden for rammerne af vores samfund? Jeg ville godt have, hvis hr. Tastesen kunne uddybe lidt, hvori det alternativ består at leve på et eksistensminimum på samfundets nåde og barmhjertighed.

Så skal vi også have hele den melodi igen, som er blevet givet til bedste, hver gang der har været Christianiadebat her i tinget, den om tolerance, den om den danske befolkningens frisind, den menneskelige tolerance, der er en del af vores sociale og kulturelle tradition. Hvor i alverden har regeringen haft den henne i de forløbne år? Hvilke midler har man stillet til rådighed for at løse de sociale problemer på Christiania? Eller jeg skulle måske mere beskedent spørge: hvilken vilje har man haft til at løse problemerne? For en reel løsning på problemerne, der ville leve op til de intentioner, der kommer til udtryk i Christiania såvel i leveform som i kulturel henseende, lader sig jo ikke løse inden for det bestående samfunds rammer. Det er samfundet, der har spillet fallit i menneskelig, social og kulturel henseende. Det er samfundet, der har splittet generationerne og delt befolkningen i klasser. Det er samfundet, der udstøder dem, der ikke er højeffektive på arbejdsmarkedet, uanset om de ender på Christiania eller sidder isoleret og privat med deres bekymringer.

Er det egentlig ikke også betegnende, at i dag, hvor vi skal tale om ca. 800 christianitter – og jeg skal ikke underkende deres problemer – at når Christiania er på dagsordenen, så er salen fuld, presseløge og tilhørerpladser er fulde, og der er ekstra sendetid i TV? Men når de 200.000 arbejdsløses problemer skal diskuteres, så falder interessen, og ligegyldigheden breder sig. Er der mening eller proportionsfornemmelse i dette?

Ja, jeg synes, at meningen er klar nok, for trods alt er Christiania et lille problem, hvis vi betragter det isoleret uden sammenhæng med andre problemer i samfundet, og det er jo det, man gør her, selv om det er forkert. På den måde er det nemlig velegnet til at bortlede opmærksomheden, og det er det, det kan bruges til i den nuværende situation. Så er det jo også så bekvemt her midt i valgkampen til kommunevalgene at kunne stille

sig i positur og pudse tolerancens og frisindets glorie, uden at det koster noget.

Derfor er det nødvendigt at slå fast, at det, Christiania er udtryk for med hensyn til social armod, er regeringens ansvar. Hvad kan det nytte, at man overhovedet intet har gjort hverken økonomisk, socialt eller pædagogisk for at sætte ind og løse de sociale problemer i Christiania? At man ikke har givet de økonomiske rammer, der kunne sikre et alternativ til det eksistensminimum, der kan tilbydes i Christiania?

Der er derfor en vis logik i det, når høje-steret må præcisere, at de menneskelige og sociale hensyn, som Christiania måtte påberåbe sig, ikke er domstolenes ærinde. Ja, man henviser højtideligt til grundlovens § 3 om tredelingen af magten – fint skal det jo lyde – for at slå fast, at det ikke er domstolene, men regering og folketing det tilkommer at tage stilling. Juridisk kan der kun dømmes på den borgerlige stats præmisser, og de går ud på, at er du født ejendomsløs på dansk jord, har du at forblive sådan. Du kan ikke tilegne dig brugsret til den jord, du er født på. Vil du erhverve dig ejendomsret, må du tilegne dig arbejdsfrie indtægter, for ellers er det nemlig ikke muligt, og så må du have magt til at holde andre ude. Det er den junglelov, der behersker det kapitalistiske samfund. Og har du ikke magt, må du indynde dig, charmere magthaverne, så de accepterer dig. Det kalder jeg imidlertid ikke frihed, men underkastelse.

Hvor skal Christiania da placeres? Vi har sagt det, hver gang emnet har været debatteret. Min forgænger, fru Hanne Reintoft, har gang på gang fremhævet, at Christiania var det kapitalistiske systems åbne sår, udtryk for det sociale hjælpeapparats fallit.

Socialdemokratiet har aldrig ønsket at se problemerne i øjnene. Man har skyndt sig at pudre såret til, og det er også det, man forsøger i dag. De borgerlige vil amputere, skære væk, udradere, men det lader sig nu engang ikke gøre, for sygdommen har angrebet hele legemet. Det er rigtigt, når christianitterne synger, at de er en del af os selv.

Hvad forestiller man sig egentlig der sker, når man foretager den ene drastiske nedskæring efter den anden på det sociale område? Man tror, man sparer, men det viser sig jo altid, at det bliver dyrere på længere sigt i menneskelige tab. Hvad er det for sociale